

saaledes maatte stærkes for hans Bedkommende; Dommen er engang affagt, og han maa derfor have Ret til at forlange, at derved skal det blive.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sage: Det siges bestandig, at vi ikke maae forandre Straffen, men endnu den Dag idag, hvor vi have indført Enkeltcelle for Mandsfanger, lyder Dommen kun i Almindelighed paa Forbedringshuusstraf og overlader det til Administrationen, hvorledes den skal eregveres. Al den Tale om, at man ikke kan sætte Bånd- og Brødstraf istedetfor Forbedringshuusstraf, eller at man, naar man dømmes det ene, ikke kan anvende det Andet, seer jeg altsaa virkelig ikke har Noget at bethyde.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. M. Hansen: Jeg skal kun gjøre den Bemærkning til den sidste ærede Taler, at nu affiges dommene med Kjendskab til, at Enkeltcellesystemet er indført, medens de tidligere Domme, de Domme, som vi tale om, ere affagte, førend der var Tale om Celler; det er noget ganske forskjelligt, de to Ting kunne ikke sammenlignes. Naar der er henviist til Overslytningen af Tugthuusfanger til Horsens Tugthuus, saa er der en væsentlig Forskjel derimellem og det, her er Tale om, thi Overslyttelsen til Horsens kan ikke ansees som nogen væsentlig Skærpelse eller Forandring af Straffen; men i dette Tilfælde siger Lovgivningsmagten selv: denne Straffemaade er meget strengere end den tidligere, og derfor slaae vi $\frac{1}{3}$ af Straffetiden af, som vi sjenke. Det, at Lovgivningsmagten slaaer endeel af Straffetiden af, er et stærkt Bevis for, at den selv paa det Udtrykkeligste siger, at den anseer denne Straffemaade for meget strengere, og derfor er det, jeg siger: man kræver Fangens Ret, naar man overfører en meget strengere Straf paa ham, en Straf, der ikke var kjendt i den Lovgivning, hvorefter han er dømt. Det

er meget forskjelligt fra, at Dommen affiges under Forudsætning af, at det overlades Administrationen at bestemme Straffestedet.

C. B. Nimestad: Det forekommer mig dog, at der er en Feil i den Slutning, som den sidste ærede Taler gjorde. Jeg skal ikke indlade mig paa, enten Cellesængsel er en strengere eller en mildere Straf, men jeg maa udhæve, at Lovgivningen ganske vist ikke har indladt sig paa at sige, at det er en strengere Straf, der bliver fastsat, thi hvad der er strengere i den ene Retning, har den jo slaaet af i en anden Retning, og derved vil den jo netop for sit Bedkommende have udtrykt, at Cellestraffen accurat er æqual med den Straf, der tidligere var idømt. Enten den ærede Rigsdagsmand nu mener, at Straffen er strengere eller mildere, det faaer her være ligegyldigt, men naar han siger, at Lovgivningsmagten selv har sagt, at den er strengere, saa maa jeg dog altsaa paastaae, at det ikke er Tilfældet. Særligt skal jeg, uagtet jeg for mit Bedkommende har megen Betænkelighed ved at gaae ind paa det Princip, som er foreslaaet i Loven, gjøre opmærksom paa, at hvad der er blevet fremsat her, fører til en meget betænkelig Conseqvens. Naar Domstolene idømme en Mand Livsstraf, skulde det nemlig efter de Herrers Mening være hans Ret at lide Dommen, og Kongen ikke have Lov til at benaade ham; han skulde altsaa kunne tvinge Staten til at hugge Hovedet af sig, naar han var dømt dertil.

Barfod: Jeg turde maaskee gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at det ikke er allevegne, at Kongens Benaadningsret er af den Natur som her, at Straffen ikke alene kan ophæves. — det kan vel Ingen sætte sig imod — men at den virkelig ogsaa kan vilkaarlig forandres, og jeg er, fornemmelig ligeoverfor den ærede Taler, der sidst havde Ordet, saa heldig at kunne vidne om mig selv, at den Ret af Benaadningsret, som findes i vor Grundlov, den baade talte og stemte jeg imod paa den grundlovgivende Rigsforsamling.

C. B. Nimestad: Jeg indseer ikke, at det har noget Hensyn til det, jeg har sagt.